

... То бѣше едно време, когато бѣхъ като тебе, малко по-голѣмичкѣ. Самъ си навивахъ навоитѣ и носѣхъ широкъ червенъ поясъ. Моятъ тетю бѣше коларь и правѣше хубави колелета отъ крушово дърво. Проводи ме единъ день да отсѣка крушата, дето е срѣдъ нивата на Кара баиръ. Взехъ брадвата и поехъ нагоре. Когато стигнахъ, щомъ замахнахъ — още не съмъ ударилъ — нѣкой ми хвана ржката. Обърнахъ се, гледамъ единъ незнаенъ човѣкъ.

— Не я сѣчи сега, ами чакай да си иде лѣтото. Вижъ, горе една гургуличка е измѣтила малки пилета. Почакай доде имъ израснатъ криле и изхвъркнатъ отъ гнѣздото.

— Ако не я отсѣка, — отвърнахъ му азъ, — ще ме гълчи тетю.

— Нѣма да те гълчи. Кажи му, че азъ съмъ те спрѣлъ.

— Кой си ти?

— Оня, дето сипе бѣлия снѣгъ на земята и когато хората остарѣятъ провожда имъ по едно бѣло магаре да ги отнесе на бѣлия свѣтъ.

Азъ отпуснахъ брадвата и го попитахъ за бѣлия свѣтъ. Той ми разказа, че тамъ всичкитѣ хора сж бѣли като снѣга. И биволитѣ имъ сж бѣли, и кжщитѣ, и магаретата. Тамъ три пѣти жънатъ бѣло жито, а отъ чешмитѣ тече бѣлъ медъ намѣсто вода. И дърветата сж бѣли, съ бѣла шума, и сѣнкитѣ на дърветата бѣли. Като легнешъ на сѣнка, само бѣли сѣнища сѣнувашъ, а малкитѣ ангелчета вѣятъ хладина съ крила.

— Искамъ да дойда на бѣлия свѣтъ, — рекохъ на незнайния.

— Ще дойдешъ и ти.

— Кога?

— Когато станешъ бѣлъ човѣкъ.

И като брѣкна въ торбата си, той извади едно голѣмо кълбо и рече:

— Тръгни нагоре и развивай кълбото. Все нагоре пѣтя дръжъ. Като развиешъ цѣлото кълбо, спри да си починешъ. Седни и чакай, доде ти проводя едно бѣло магаре да те вземе.

И щомъ ми подаде кълбото незнайниятъ се изгуби. Тръгнахъ азъ нагоре и почнахъ да развивамъ кълбото.